

Luokkakäsitteiden Sekoittaminen - Kapitalistiluokan Aseena

TYÖLÄISTEN työn tuloksia riistämällä omaisuuksia koonneet kapitalistit ja keinottelijat käsittävät sen että he ovat anastaneet ja pitävät hallussaan omaisuuksia ja työn kautta luotuja hyödykkeitä, jotka eivät oikeudenmukaisesti kuuluisi heille. He tietävät sen että arvoja syntyy vain työn kautta, jonka suorittaminen ei ole kuulunut heidän tehtäviinsä. Mitä tahansa he tarvitsevat elämänsä ylläpitämiseksi, mitä tahansa he kuluttavat — ja vielä enemmän, mihin tahansa he väittävätkin itsellään olevan omistusoikeuden, eivät he koskaan ole ottaneet osaa niiden arvojen luomiseen. Sen he kyllä itekin käsittävät, vaikka he tahtovatkin näitä asioita tulkita kokonaan eri tavalla, silloin kun omistussuhteista on kysymys.

Se tulkinta, jota kapitalistiluokka kehittämiensä hallitusjärjestelmän ja laatimiensa lakien ja asetusten sekä julkisuusvälineidensä kautta on työväenluokalle näistä omistussuhteista jo vuosisatoja teroittanut mieliin ja "opettanut" lukemattomin keinoin — aina "tilanteen vaatimalla tavalla" — on siis täytynyt sotia heidän omia käsitteitäänkin vastaan. Mutta aineellinen etukysymys on juuri sellainen, että se tukahuttaa "omantunnon" äänen; se saattaa käytännössä toimimaan omia käsitteitään vastaankin siksi kunnes sellainen toiminta vähitellen muuttaa käsitteetkin itsensä mukaiseksi.

Niinikään suurta ihmettelyä ei herätä se jos riistoluokkaan kuuluvat uskoivatkin olevansa oikeutettuja anastamaan itselleen sitä mikä ei ole syntynyt heidän ansiostaan, mihin he eivät ole ruumiillista enempää kuin henkistäkään energiaansa kuluttaneet. Se on kuitenkin heidän etujensa mukaista uskoa siten ja levittää sitä uskoa niin laajalle kuin mahdollista; se on heidän edustamansa järjestelmän luonteen mukaista ja kuuluu sen säilyttämisen ehtoihin.

Kummallisempaa ja ihmettelyä herättävämpää on kuitenkin se, että omistavan luokan tämänlaatuinen "luokkakasvatus" on saanut niin suurta alaa ja kiitollista maaperää mitään omistamattoman työväenluokankin keskuudessa. Eihän se sellainen "kasvatus" ole vähimmässäkään määrässä työläisten etujen mukaista. Yhtä vähän se on to-

tuuden tai minkään inhimillisesti ajateltavissa olevan oikeuden mukaista. Siitä huolimatta on paljon sellaisia työläisiä jotka ajattelevat että he ovat saaneet heille kuuluvan osansa, kun työnantaja antaa heille palkan työstään, jolla he saavat sen verran elämänsä ylläpitämiseksi välttämättömiä tarvikkeita, että pysyvät työkuutoisina. Harvoin he edes kiinnittävät huomiotaan siihen kuinka suuri osuus heidän työnantajallaan on niiden tuotteiden valmistamisessa joista hän käärii liikevoitot taskuihinsa. Vieläkin harvemmin he kiinnittävät huomiotaan siihen tai niihin seikkoihin, jotka osoittaisivat kuinka suhteettoman pieni on heidän saamansa osuus työnsä kautta luomastaan arvomäärästä, verrattuna siihen mitä työnantaja ottaa itselleen muka palkkioksi siitä että "sallii" heille tilaisuuden työllä ansaita toimeentulonsa.

Samalla kun omistava luokka kasvatusvälineidensä kautta levittää sellaista käsitystä että sille kuuluu suurin kunnia ja osuus yhteiskunnallisen talouselämän kehityksestä kaikilla aloilla (luonnollisesti se myöntää työväenluokallakin olevan siihen *vähän* osuutta) se ikäänkuin onnittelee työläisiä, joille kehitys on antanut mahdollisuuden elää tässä nykyiselle tasolle kehittyneen kulttuurin aikakaudessa. Se tekee vertailuja muinaisajan luolaihmissen ja nykyajan palkkatyöläisen elämäntapojen välillä. Se onnittelee nykyajan työläistä siitä ettei hän ole enää sivistymätön raakalainen ja villi, joka asuu maakuopissa ja syö raakaa lihaa tai heiniä ja kasvien juuria. Se onnittelee häntä siitä että hän saa pukeutua overhaaleihin ja käydä työssä tehtaissa, myllyissä tai kaivoksissa ja ansaita palkkaa saadakseen toimeentulonsa välineet. Se onnittelee työläisiä siitä että he saavat elää nykyisessä aikakaudessa, kehityksen kautta saavutetun sivistyksen ja kulttuurin keskellä. Vieläpä se todella tahtoisi meidän työläisten ajattelevan siten, että on onnellinen sattuma että luonto on antanut meille tilaisuuden kehittyä ihmisten kaltaisiksi (jolleivät kapitalistiluokkaan kuuluvat haluaisi siitäkin ansiota itselleen) ettemme ole kuten muinaisajan esi-isämme, — luonnontieteen ja kehitysopin tutkijain mukaan, on kuvailtu olleen — puissa kiipeileviä apinoita.

Tätä viimeistä ajatusta kuitenkin työläiset — suuri osa heistä — ovat kehittäneet pitemmälle kuin kapitalistiluokka haluaisi. Jos kerran luonto on antanut meille tilaisuuden kehittyä ajatteleviksi ihmisiksi, varustanut meidät kaikilla niillä aisteilla joiden avulla me eroitamme kauniin rumasta, tunnemme nälkää tai vilua, silloin kun meillä on vaatteiden tai ruoan puute — tai tunnemme olomme paremmaksi silloin kun olemme saaneet ruumiilliset tarpeemme tyydytetyksi — niin miksi sitten on niin suuri ero olemassa näiden tarpeiden tyydyttämiseen nähden ihmisten ja ihmisten välillä? Miksi osa ihmisistä on vailla niitäkin tarvikkeita jotka toisivat tyydytyksen pahimpaan nälkään ja viluun, puhumattakaan niistä kaikenlaatuisista mukavuuksista jotka ovat osalla ihmisistä käytettävimpinä?

Eikä tämän suuntaisten ajatusten kehittyminen osassa työläisiä suinkaan ole rajoittunut tähän. Se on etsinyt yhä laajempia muotoja, yhä totuudenmukaisempia selvityksiä ja faktoja yhteiskunnallisen talouselämän peruskysymyksistä. Se ei ole tyytynyt niihin selityksiin joita omistava luokka on sille tyrkyttänyt. Ei se ole hyväksynyt sille uskottavaksi esitettyä käsitystä että omistavaan ja hallitsevaan asemaan päässyt osa yhteiskunnan jäsenistä olisi tavallista "roskakansaa" parempi, ihmisinä nimittäin — vaikka emme ottaisiakaan luokkarajoja nyt huomioon. Ei se ole tunnustanut omistavaa luokkaa kaiken "oikeutetuksi hallitsijaksi" joka on "luotu silkkipytty päähän ja valtikka käteen" kuten se tahtoi "alhaisen" kansanluokan käsittävän.

Tiedonhalu asioista johtaa tutkimisiin ja tutkiminen johtaa lähemmäksi totuutta. Niinpä tietoisuuttaan kehittävä osa työväenluokasta on käsittänyt sen tosiseikan että se on työväenluokka joka on kehittänyt maailman sellaiseksi kuin se on tänäpäivänä, nimittäin ne mahdollisuudet ihmisten toimeentulolle jotka ovat nykyään olemassa — mutta sallinut rosvon nousta valtaistuimelle.

Tietoisuus asioista määrää toiminnan niiden suhteen. Jokainen vaatii itselleen sen minkä tietää oikeuden mukaan itselleen kuuluvan. Oikeuden puolesta taistelu antaa ihmiselle moninkertaisen rohkeuden. Siksipä ne jotka käsittävät itsellään olevan oikeuden oman työnsä tuloksiin, käyvät pelkäämättä niiden puolesta taisteluun.

Taistelu oikeuksista työnsä tuloksiin on muodostunut sille osalle työväenluokasta, joka on käsittänyt velvollisuudekseen niistä taistella, äärim-

mäistä sitkeyttä, uhraavaisuutta ja kärsivällisyyttä kysyväksi kamppailuksi. Siksi se on muodostunut ei ainoastaan sen tähden että sitä vastassa on hyvin järjestynyt, kaikenlaisin puolustuskeinoin varustettu kapitalismi, vaan myöskin muista syistä. Juuri se että suuri osa työväenluokasta, saamansa kapitalistisen kasvatuksen mukaan, uskoo nykyisin vallitsevan järjestelmän olevan ainoan mahdollisen yhteiskuntamuodon, on ollut suurimpana esteenä luokkatietoosimman osan työläisistä pyrkimyksille.

Huolimatta näistä vastuksista on käyty luokkataistelu tuottanut pysyviä tuloksia. Omistussuhteidensa perusteella hallitsevaan asemaan kohonneen luokan on täytynyt käydyn luokkataistelun vaikutuksesta tehdä myönnytyksiä, joita se ei olisi koskaan vapaaehtoisesti tehnyt. Samassa suhteessa kun sen on täytynyt tehdä taloudellisia myönnytyksiä, on sen täytynyt myöskin tunnustaa työläisille yhä suurempaa yhdenvertaisuutta ihmisinä.

Kapitalistisen käsityksen mukaan ihmisen arvo ja tärkeys yhteiskunnassa mitataan omistussuhteiden perustuksella. Sellainen käsitys on yhtä väärä kuin kapitalistinen järjestelmäkin. Työväenluokan näkökannalta ihmisen tärkeys arvostellaan yhteiskunnallisen hyödyn kannalta — s. o. sen perusteella mikä osuus kullakin yksilöllä on yhteiskunnallisten arvojen luomiseen.

Milloin tahansa työväenluokka on kyennyt pakkotamaan myönnytyksiä kapitalistiluokalta, on se myöntäminen aina tapahtunut sillä ymmärryksellä että työläiset ovat saaneet enemmän mitä heille oikeudenmukaisesti olisi tulevaa. Sama on ollut suhde taloudellisiin kuin moraalisiin myönnytyksiin nähden. Eikä sellaisia myönnytyksiä ole koskaan työläisille tehty ilman ettei niiden olisi selostettu vaikuttavan vahingollisesti ja estävästi yhteiskunnalliseen kehitykseen.

Tosiasiassa kuitenkin on että kapitalistinen tuotanto- ja jakojärjestelmä on esteenä kehitykselle, eikä työläisille tehty myönnytykset. Etenkin viimeisinä vuosikymmeninä — erittäinkin seitsemänä viimeisenä vuotena — on se muodostunut sekä yksilöllisen että yhteiskunnallisen kehityksen ja edistyksen pakkopaidaksi. Siitä näkyvissä olevat seuraukset ovat kyllin selvät ja huomattavat. Suuret työttömien joukot, samalla kun työpaikoissa olleet ovat nääntyneet yhä lisääntyneen työkielkon ja liian pitkien työpäivien seurauksena; käyttämättöminä seisovat teollisuuslaitokset ja suuret raaka-ainearastot, samalla kun miljoonia työläi-

siä on vailla työtä — vailla elämänsä ylläpitämiseksi välttämättömiä tarvikkeita ja vailla kaikkia mahdollisuuksia hankkia toimeentulonsa; taloudellisesta epävarmuudesta johtunut moraalinen — s.o. henkinen ja fyysillinen — rappeutuminen, jota ei voida millään mittapuulla mitata. Kaikki nämät ovat olleet tuloksia yksityisomistukselle perustuvasta voittoilujärjestelmästä. Voidaanko sellaista kutsua edistykseksi?

Sellaista toimintaa jonka tarkoituksena on saattaa tuotanto- ja jakolaitokset yhteiskunnalliseksi omaisuudeksi, tuottajien kontrolliin, voidaan sanoa edistykseksi toiminnaksi. Pyrkimys poistamaan yksityisomistus on pyrkimystä poistamaan esteet kehityksen ja edistyksen tieltä. Teollisuuskittäin Yhteen Suureen Unioon järjestäytymällä työläiset muodostavat sitä luokkavoimaa jonka avulla se päämäärä on mahdollinen saavuttaa.

Tuotantolaitoksien yhteiskunnallinen kontrolli edellyttää; ei ainoastaan voittoilujärjestelmän poistamista ja työn tuloksien tasapuolista jakoa, vaan myöskin yhteiskuntahyödyllisen työn tasapuolista suorittamista. Se on ratkaisu työttömyyspulmalle, samalla kun se poistaa luokkarajat ja yksityisomistuksen. Se poistaa myöskin sellaisen käsitteen ihmisten mielistä että kukaan olisi ylä-

puolella toista ja sen mukana esteet kaikkien yhteiskunnan työkykyisten jäsenten sovinnolliselle yhteistyölle, kehityksen ja edistyksen eteenpäin viemiseksi kaikilla aloilla — kaikkien yhteiseksi eduksi.

Sitä päämäärää varten kannattaa järjestyä ja taistella.

— *Tuskin mikään on sääliävämpi olento kuin sellainen työläinen joka uskoo politikoitsijain lupauksiin. Yliuonnollisiin asioihin uskoviakaan ei voida pitää niin lapsellisina, sillä he uskovat sellaiseen jonka he luulevat saavuttavansa kuolemansa jälkeen, eivätkä siis joudu eläissään kokemaan pettymystä uskoonsa nähden. Monet politikoitsijoihin uskovat ovat pettyneet uskossaan kymmeniä kertoja, eivätkä ota siitä oppiakseen.*

— *Yhteisetujen asettaminen yksilöpyyteiden edelle on hyve, joka kuuluu jokaiselle luokkattietoisena itseään pitävälle työläiselle. Muussa tapauksessa luokkattietoisena esiintyminen on suurisuista kerskailua ja rehentelyä.*

Älä Ole "Dinosaurus"

Mesotsooisella aikakaudella, miljoonia vuosia sitten, eli jättiläiskokoinen liskoeläin, jonka tieteellinen nimi on dinosauria. Tiedemiesten lausunnon mukaan se oli niin suunnattoman voimakas, että se voi helposti murskata kaikki elävät olennot mitä sen vastaan tuli, mutta se ei ymmärtänyt miten käyttää voimaansa hyödykseen, teki usein erehdyksiä, murskasi omaa lajiaan; siitä huolimatta ei se koskaan ottanut oppiakseen. Niin tehden se tietämättään avusti oman lajinsa tuhoutumista. Seuraus oli, että ne hävisivät sukupuuttoon.

Työväenluokka omaa suunnattoman yhteiskunnallisen voiman. Sitä hyödykseen käyttäen, työläiset helposti voisivat murskata kaikki vastustajansa, mutta dinosauruksen tavoin tietämättään

käyttävät sitä omaa luokkaansa vastaan. Jos työläiset eivät ota oppiakseen, niin siitä voi olla seurauksena heidän järjestöjensä tuhoutuminen ja monen sukupolven ajaksi orjuuteen painuminen. Jokaisen työläisen tulisi suuremman osan joutoajastaan käyttää työväenluokan historian, lämän ja muiden maiden yhteiskunnallisten kysymysten tutkimiseen; harkita keinoja miten voitaisiin helpommin parantaa työläisten asemaa ja kehittää itseään ymmärtämään yleensä luokkataistelukykyä. Ottaa erehdyksistä oppiakseen eikä olla kuten dinosaurus. Lyhempi työpäivä ja monet muut parannukset sarastavat taivaanrannalla — ne voitaisiin nyt jo saavuttaa, jos työläiset osaisivat käyttää voimaansa hyödykseen.

Santeri Wenho.